

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

23 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Gonciar Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Croitor Serghei XXXXXX, născut la xxxxxxxxxx, originar și domiciliat or. XXXXXXX str. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX ap. xx

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 02.03.2016-02.11.2016

2. instanța de apel: 23.11.2016-19.12.2016

3. instanța de recurs: 09.03.2017-23.05.2017

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 02 noiembrie 2016, Croitor Serghei XXXXXX a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 2 ani închisoare;

- art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare.

Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilit pedeapsă definitivă – 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat, că Croitor S. la data de 19.09.2015, în jurul orei 18.00, având intenția dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, în timp ce se afla pe str. Mihai Sadoveanu, din or. Strășeni, împreună cu Constantinov Anatolie, abuzând de încrederea avută, prin înșelăciune a luat de la acesta un inel la preț de 3.500 lei, spunându-i că î-l va arăta unei persoane și în timp de câteva minute î-l va restitui, însă urmărind intenția de a dobândi ilicit bunurile altei persoane a luat inelul dat și la amanetat la lombard, primind pentru acesta suma de 1.250 lei.

După care, la data de 20.09.2015, în jurul orei 18.00, Croitor S., în timp ce se afla pe str. Ștefan cel Mare din or. Strășeni, urmărind aceeași intenție infracțională a cerut de la Constantinov Anatolie telefonul mobil de model „HTC”, ce aparținea acestuia,

la preț de 4.500 lei, pentru a efectua un apel telefonic spunându-i că î-l va restitui a doua zi. Însă la amanetat la lombard, primind pentru acesta suma de 800 lei, acțiuni ilegale prin care părții vătămate, Constantinov A., i-a fost cauzat un prejudiciu în proporții considerabile în sumă totală de 8.000 lei.

Tot el, la data de 25.02.2016, în jurul orei 14.30, acționând din intenții de profit, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane, prin acces liber a pătruns în domiciliul lui Sîrbu Svetlana, situat în or. XXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXXXX, ap. xx, de unde a sustras pe ascuns din buzunarul scurtei ce se afla în cuier suma de 1.200 lei, cauzându-i astfel părții vătămate, Sîrbu S., daună materială considerabilă în mărime de 1.200 lei.

Pe baza stărilor de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului, Croitor S., au fost calificate *de drept* în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și anume – *escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, precum și în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Croitor S. să fie condamnat în baza:

- art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 6 ani închisoare;
- art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 4 ani închisoare.

În baza art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul total al pedepselor aplicate, a-i stabili pedeapsă cu închisoare pe un termen de 10 ani, cu executare în penitenciar de tip închis.

În motivarea recursului a invocat:

- inculpatul, Croitor S., anterior comiterii infracțiunilor respective a fost condamnat la pedeapsă cu închisoare de mai multe ori pentru comiterea cu intenție a infracțiunilor, circumstanțe ce determină prezența în privința acestuia a stării de recidivă deosebit de periculoasă. Astfel, instanța de judecată nu era în drept să aplice inculpatului pentru infracțiunile incriminate: în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal - mai puțin de 3 ani, iar în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal - mai puțin de 4 ani 6 luni;

- instanța de judecată a neglijat totalmente prevederile legale, la stabilirea mărimii pedepsei inculpatului, aplicând acestuia o pedeapsă mai mică decât cea prevăzută de legislație, fără a avea la bază careva circumstanțe excepționale (art. 79 Cod penal), ce ar permite numirea unei pedepse sub limita stabilită;

- instanța de judecată la adoptarea sentinței, nu a luat în calcul totalitatea circumstanțelor cazului dat, în special gravitatea infracțiunilor săvârșite, persoana inculpatului, precum și posibilitatea pedepsei aplicate de a influența asupra corectării și reeducării ultimului, aplicând neîntemeiat în privința inculpatului pedeapsa cu închisoarea sub limita stabilită de prevederile legale, din care motiv urmează a fi casată ca neîntemeiată sentința.

3.2 Avocatul Gonciar Ion în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, cu încetarea procesului penal în privința lui Croitor S. și aplicarea Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- instanța de judecată nu a indicat motivele aplicării unei astfel de pedepse aspre;

- la stabilirea pedepsei, instanța de judecată nu a luat în considerație faptul, că inculpatul are la întreținere un copil minor, este singurul întreținător al familiei;

- instanța de judecată nu a ținut cont de faptul, că partea vătămată Sîrbu S. nu are pretenții materiale față de inculpat și la moment s-au împăcat, fapt confirmat prin cererea depusă;

- partea vătămată, Constantinov A., în instanța de judecată a declarat că prejudiciul material a fost recuperat și nu are pretenții față de inculpat;

- instanța de judecată nu a ținut cont de faptul, că antecedentele penale ale inculpatului sunt stinse, a recuperat prejudiciu material și nu s-a expus referitor la aplicarea Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova din 26 august 2016.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. Instanța de apel în motivarea soluției adoptate, privitor la motivele invocate în apelul procurorului, ce vizează pedeapsa aplicată inculpatului le-a apreciat ca fiind nefondate, deoarece la soluționarea chestiunii cu privire la stabilirea pedepsei inculpatului, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 și 84 Cod penal, stabilind motivat categoria și măsura de pedeapsă, relevând în cuprinsul sentinței circumstanțele cauzei, persoana inculpatului, categoria infracțiunilor comise ce se califică potrivit art. 16 Cod penal, ca fiind mai puțin grave, influența pedepsei asupra corectării și reeducării inculpatului, concluzionând corect că atingerea scopului pedepsei se va asigura prin stabilirea acesteia cu închisoare.

Instanța de apel a evidențiat, că inculpatul anterior a fost condamnat de mai multe ori pentru infracțiuni similare și se caracterizează negativ.

Referitor la argumentele invocate de către procuror, precum că inculpatul a comis infracțiunile în stare de recidivă, de către instanța de apel au fost apreciate ca nefondate, deoarece antecedentul penal a fost stins la 04 septembrie 2012, pe când faptele reținute și incriminate inculpatului au fost săvârșite la 19 septembrie 2015 și respectiv 20 februarie 2016.

Totodată, cererea inculpatului privind încetarea procesului penal în temeiul art. 2 din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, instanța de apel a considerat-o nefondată, deoarece acesta nu cade sub incidența legii vizate, existând restricția prevăzută la art. 1 alin. (1), adică inculpatul nu a manifestat căință activă în cadrul procesului penal, iar din declarațiile date în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, se reține că acesta nu a recunoscut vina.

În afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelanți, examinând aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform cerințelor art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat că nu există alte temeiuri de a interveni în sentința atacată.

La fel, instanța de apel a menționat, că starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței, ce cuprinde elementele definitorii condamnării prevăzute de articolul 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Gonciar Ion în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie încetat procesul penal intentat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal în temeiul art. 109 Cod penal, în legătură cu împăcarea părților, iar pe capătul de învinuire în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, să fie încetat în legătură cu aplicarea Legii privind amnistia, în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

În motivarea recursului invocă:

- la stabilirea pedepsei instanța de apel nu a ținut cont de faptul că condamnatul are la întreținere un copil minor, este singurul întreținător al familiei, iar stabilirea pedepsei cu închisoare nu va atinge scopul reeducării;

- instanța de judecată nu a ținut cont de faptul, că partea vătămată Sîrbu S. nu are pretenții materiale față de inculpat și la moment s-au împăcat, fapt confirmat prin cererea anexată, din care considerente urma în temeiul art. 109 Cod penal să fie încetat dosarul penal pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 186 Cod penal, în legătură cu împăcarea părților;

- la aplicarea pedepsei inculpatului, instanța de apel greșit a dat apreciere faptului de a nu aplica în privința ultimului Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova, motivând faptul că condamnatul nu a manifestat căința activă în cadrul procesului penal. Însă, în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, Croitor S. vina a recunoscut-o pe deplin și sincer s-a căit de cele comise, iar părțile vătămate au declarat că prejudiciul material a fost recuperat și au solicitat ca în privința inculpatului să fie aplicată o pedeapsă mai blândă;

- instanța de apel nu a ținut cont de faptul, că antecedentele penale ale inculpatului sunt stinse, a recuperat prejudiciu material și necesita de a fi aplicat art. 2 al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova din 26 august 2016.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece nu au fost stabilite careva circumstanțe ce ar permite aplicarea față de inculpat a prevederilor art. 109 Cod penal, precum și încetarea procesului penal în legătură cu aplicarea Legii privind amnistia. Pedeapsa ce i-a fost stabilită inculpatului este una echitabilă și în corespundere cu împrejurările cauzei și normele legale.

8. Judecând recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că recursul declarat urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept de al admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârilor atacate și să dispună încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de prezentul cod.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În prezenta speță, autorul recursului declarat nu indică expres temeiul pentru recurs, însă deoarece din sumarul acestuia se reține că apărătorul inculpatului critică soluția instanței de apel pe motiv că neîntemeiat a respins solicitarea inculpatului de a aplica în privința acestuia dispozițiile Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova, în cele din urmă recurentul solicitând încetarea procesului penal în privința inculpatului Croitor S. din motivul menționat supra, astfel Colegiul penal desprinde semnalaarea temeiului de casare a deciziei instanței de apel, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 13) Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului*.

În același timp, instanța de recurs reține din conținutul recursului declarat, că apărătorul invocă faptul, că pe capătul de învinuire a inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ultimul s-a împăcat cu partea vătămată, Sîrbu S., urmând a fi încetat procesul penal în această parte, în temeiul art. 109 Cod penal.

Așadar, referitor la criticele recurentului enunțate supra, Colegiul penal lărgit menționează, că potrivit alin. (2) art. 109 Cod penal, *împăcarea este personală și produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale și până la retragerea completului de judecată pentru deliberare*.

Prin reglementarea în art. 109 Cod penal a momentului până când poate avea loc împăcarea părților, instanța de recurs consideră că legiuitorul a avut în vedere ca moment final, este atunci când cauza se judecă de către instanța de fond, când completul de judecată s-a retras pentru deliberare cu adoptarea sentinței respective. Acest înțeles al legii rezultă din construcția și plasamentul procedurilor ce le parcurge cauza penală pusă pe rol.

Conform Titlului II al Codului de procedură penală, intitulat „Judecata”, acesta cuprinde capitolele I-VI. Prin urmare, Capitolul III reglementează judecarea cauzei penale în prima instanță, procedură, care este descrisă în amănunte în patru secțiuni. Secțiunea a 4-a este dedicată anume fazei speciale a procedurii de judecare – „Deliberarea și adoptarea sentinței”. Deci, până la acest moment părțile se pot împăca în cazul infracțiunilor prevăzute de alin. (1) art. 109 Cod penal, cu excepția celor prevăzute de alin. (1) art. 276 Cod de procedură penală. Imposibilitatea de a admite împăcarea părților la următoarele căi a procesului penal, căi ordinare de atac

– Apelul și Recursul, rezultă din prevederile art. 230 Cod de procedură penală, care stipulează în alin. (2) că în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Fazele următoare a judecării cauzei sunt căi de verificare a temeiniciei și legalității hotărârii judecătorești, inclusiv și în partea aplicării procedurii împăcării părților, potrivit legii materiale și procesual penale.

Revenind la prezenta speță, Colegiul penal relevă din lucrările cauzei, că la judecarea acesteia în prima instanță, inculpatul nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de furt pentru care a fost învinuit în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, solicitând de a fi achitat, deoarece fapta infracțională nu a fost comisă de el. De asemenea, Colegiul reține, că la etapa judecării cauzei în instanța de apel partea vătămată, Sîrbu S. a depus cerere prin care a confirmat că i-a fost restituit prejudiciul integral și nu are careva pretenții față de inculpat (f.d. 2 v. 3), iar în cadrul audierii în instanța de apel la fel a concretizat, că nu are pretenții față de inculpat și este de acord de a fi aplicată în privința inculpatului Legea privind amnistia (f.d. 6 v. 3). Astfel, Colegiul lărgit constată, că atât la faza judecării cauzei în prima instanță, părțile nu au solicitat încetarea procesului ca rezultat al împăcării, precum nu au făcut-o nici la etapa judecării apelului, împăcarea părților fiind anunțată abia la etapa examinării cauzei în ordine de recurs. În cele din urmă, ținând cont și de prevederile art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit cărora temeiurile de casare menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel, astfel aserțiunile părții apărării invocate în recursul declarat, în partea ce ține de încetarea procesului penal pe capătul de învinuire în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților, se resping de către instanța de recurs ca fiind nefondate.

În ceea ce privește criticile recurentului ce se referă la netemeinicia refuzului instanței de apel de a aplica în privința inculpatului, dispozițiile Legii nr. 210 din 29.07.2016 cu privire la amnistie, Colegiul penal lărgit le consideră întemeiate.

În dezvoltarea concluziei enunțate supra, instanța de recurs menționează, că la 29.07.2016 a fost adoptată Legea nr. 210 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova. Reieșind din dispoziția art. 1 alin. (1) al Legii enunțate mai sus, *prezenta lege se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art. 2-9, 11 și 12.*

Procedura de aplicare a amnistiei față de persoanele inculpate este reglementată de art. 2 din Legea nr. 210, unde este indicat expres că procesul penal încetează la faza de judecare a cauzei, dacă sunt întrunite condițiile expuse în prezenta lege.

Din conținutul hotărârii instanței de apel, se reține că această instanță a considerat că inculpatul nu cade sub incidența Legii privind amnistia, existând

restricția prevăzută la art. 1 alin. (1), deoarece ultimul nu a manifestat căință activă în cadrul procesului penal, adică în prima instanță nu a recunoscut vina.

Instanța de recurs apreciază ca fiind neîntemeiate concluziile instanței de apel menționate mai sus, deoarece pornind de la conținutul art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate în ședința instanței de apel. Astfel, apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, legea (art. 414 alin. (2) CPP) prevede posibilitatea ca instanța să dea o nouă apreciere probelor administrate. În cadrul judecării în apel, se poate proceda la cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță, precum și la administrarea oricăror probe noi (a se vedea pct. 14.2 al *Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a RM nr. 22 din 12.12.2005 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*).

În continuare, Colegiul penal relevă, că deși inculpatul inițial în prima instanță nu a recunoscut vina, însă acesta în cadrul judecării prezentei cauze în instanța de apel, unde este o continuare a judecării fondului cauzei și o fază a judecării cauzei, a depus cerere prin care a solicitat aplicarea în privința sa a Legii privind amnistia, specificând că recunoaște vina și se căiește sincer de cele săvârșite, restituind integral prejudiciul cauzat părților vătămate (f.d. 4 v. 3). La fel, Colegiul atestă, că fiind audiat în cadrul instanței de apel, inculpatul a recunoscut faptele imputate acestuia în actul de învinuire, regretând de cele întâmplate (f.d. 8 v. 3). De rând cu inculpatul, în cadrul judecării cauzei în instanța de apel au depus cereri și părțile vătămate, care au confirmat că inculpatul le-a restituit integral prejudiciile cauzate (f.d. 2-3 v. 3), precum și au declarat în ședință de judecată a instanței de apel, că nu au careva pretenții materiale față de inculpat și consideră posibil de a aplica în privința acestuia prevederile Legii privind amnistia (f.d. 6-7 v. 3).

În acest context, instanța de recurs remarcă dispoziția alin. (2) art. 1 al Legii nr. 210 privind amnistia, care stipulează expres că căința activă a persoanei se determină în conformitate cu criteriile stabilite la art. 57 din Codul penal nr. 985-XV din 18 aprilie 2002.

Din conținutul art. 57 Cod penal, rezultă că liberarea de răspundere penală, în legătura cu căința activă, este posibilă numai în cazul în care sunt întrunite următoarele criterii: *persoana s-a autodenunțat de bună voie, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau a reparat în alt mod prejudiciul pricinuit de infracțiune*.

Reieșind din textul legii, precitat, se conchide că, pentru aplicarea amnistiei față de persoanele inculpate, este suficient să fie întrunite cel puțin unul din criteriile enumerate mai sus.

În prezenta speță, se atestă că în cadrul judecării cauzei, inculpatul în cele din urmă a recunoscut vina, căindu-se de cele săvârșite și a compensat valoarea daunei materiale cauzate prin infracțiunile săvârșite, adică Croitor S. a dat dovadă de căință activă, condiție prevăzută la aplicarea Legii nr. 210 privind amnistia, din care considerente Colegiul penal lărgit statuează ca fiind incorecte concluziile instanței de

apel, în partea ce ține de neincidența aplicării în privința ultimului a actului amnistiei, respectiv lipsesc careva restricții în acest sens, prevăzute de legea nominalizată în privința inculpatului Croitor S.

Astfel, Colegiul lărgit apreciază, că în speță se constată existența circumstanțelor, prevăzute de art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care exclud tragerea la răspundere penală, deoarece a intervenit Legea Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia, motiv pentru care urmează a fi dispusă încetarea procesului penal în privința lui Croitor S. conform prevederilor legii sus-menționate, pentru infracțiunile săvârșite de acesta și prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) și art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

9. În conformitate cu prevederile art. 391 alin. (1) pct. 6), 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul Goncear Ion în numele inculpatului, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2016 și sentința Judecătorei Strășeni din 02 noiembrie 2016 în cauza penală privindu-l pe **Croitor Serghei Xxxxxx**. Se aplică prevederile art. 2 al Legii Republicii Moldova nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia, în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova și se încetează procesul penal în privința acestuia, în baza art. 186 alin. (2) lit. d), art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Croitor Serghei Xxxxxx, urmează a fi eliberat din instituția penitenciară în care se deține, dacă nu execută pedeapsă în baza unei alte hotărâri judecătorești.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 20 iunie 2017.

Președinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie
Judecător	Catan Liliana
Judecător	Guzun Ion